

Črniški:

Dragi Marijini otroci!

V Parizu, v nekem delavskem okraju, je opazil gospod katehet v cerkvi med učenci nekega dečka, ki se je bil usedel na konec zadnje klopi. Bledi deček mu ni bil popolnoma neznan. Bil je sinek nekega brezverskega delovodja v plavžu. Deček se v cerkvi ni prav lepo vedel, vendar je gospod katehet potrpel. Stopil je po končanem pouku k fantiču in ga vprašal, ali je že kaj slišal o ljubem Bogu. Deček je molčal. Zdelo se je, da vprašanja ne razume. „Pa o preblaženi devici Mariji še tudi nisi nič slišal?“ Tedaj je deček povzdignil svojo glavo, se nasmehnil in odgovoril prav tiho in skrivnostno: „Da slišal sem, da imajo otroci, ki hodijo h krščanskem nauku dobro mater: preblažena Devica ji pravijo. Zato sem pa tudi jaz prišel.“ Debele solze so se mu ob tem utrnile, ko je še pristavil: „Oh, tudi jaz bi prav zelo rad dobro mater!“

Ko so otroci zapuščali cerkev, je gospod katehet spet poiskal tega dečka in ga povabil: „Pojdi, popeljem te k tvoji materi!“ Deček je pogledal nezaupno, gospod katehet je pa nadaljeval: „Popeljem te k materi, ki ti bo nadomestovala tvojo umrlo mater.“ Peljal ga je za roko v kapelo, ki so jo Marijini otroci s posebno skrbjo zaljšali. Ko je zagledal deček kip Matere božje z zlato krono na glavi in cvetjem obdano, ožarjen od sijaja barvanih oken, je živahno vzkliknil: „To je ona? O, kako je lepa! Kaj mislite, ali me bo hotela za svojega otroka? Glejte, saj ima že drugega dečka v naročju. Mogoče me pa zato ne bo

morala. Pa, ko bi vedeli, kako jaz potrebujem matere, posebno še, odkar sem bolan!“ — „Ti si bolan, ubogi fantič?“ ga vpraša katehet. Deček pokaže na levo stran in pravi: „Tu me boli, pa ne prav močno. Zato ne smem letati in se igrati s tovariši. Zdravnik mi je prepovedal hoditi v šolo. Tako sem prav sam doma. Oče me ima rad, pa je vedno z doma. Pred kratkim so mi povedali, da imajo otroci, ki se zbirajo tukaj k nauku, dobro mater. Raditega sem se skrivaj podal od doma in prišel sèm.“ — Katehet se je v srcu zahvalil Mariji, da mi je poslala tega ubogega, nevednega otroka. „Kaj mislite,“ je ponovil deček „ali me bo preblažena Devica rada sprejela?“ — „Gotovo, moj otrok, pa ti moraš isto storiti, kar drugi moji otroci. Iz te knjižice se boš moral učiti.“ Pri tem mu je gospod katehet podaril katekizem.

Deček se je potem prav pridno učil. Dohitel je kmalu druge tovariše v znanju in nekatere je v razumevanju celo prehitel. Hodil je redno k verouku in pazno poslušal. Postajal pa je vedno bledejši in šibkejši. Dihanje mu je delalo očividno vedno večje težave. Nekega dne ga je zmanjkalo. Gospod katehet je sklenil, da ga obiše, če tudi mu pokaže oče vrata. Na srečo je pa našel dečka samega v postelji. Ko je ta zagledal svojega obiskovalca, je segel po katekizmu in prijazno vzkliknil: „Gospod katehet, vse znam, kar ste nam naročili. Oče mi je pomagal, da sem se naučil.“ — — „Je to mogoče? Kako se je to zgodilo?“ se začudi duhovnik. — „Ker sem tako slaboten!“ odvrne mali bolnik. „Ko začnem čitati, mi zaplešejo črke pred očmi. Zato mi je čital oče iz katekizma in ponavljal, dokler si nisem zapomnil. Mislim, da bom kmalu umrl, zato moram hiteti.“ — Deček je govoril prav tiho, gospod katehet se je moral skloniti k njemu, da ga je razumel. Opomnil ga je, naj se zaupljivo obrne do Matere božje. Ko je bolnik zakašljaj, mu je dvignil gospod katehet glavo in zapazil očeta ob vzglavju postelje. — „Oče, ne jokaj,“ ga je nagovoril sin, „srečen bom, če mi boš pomagal še dalje pri učenju katekizma, da bom lahko obhajan in pridem potem v nebesa. Preblažena Devica me popelje tja, in ti prideš potem za menoj. Kaj neda?“

Oče je hotel prikriti svoje genotje. Zakril si je obraz z rokami in molčal. Gospod katehet se je odstranil. Prišel je pa spet drugi dan in potem skoro vsak dan. Mali bolnik je pa vedno bolj hiral.

Nekega dne reče katehetu: „Veste, gospod, kaj mi je rekel oče? „Če ti je preblažena Devica tako draga, prosi jo zdravja. Naredi kako zaobljubo, kakor je razloženo v tvojem katekizmu. Jaz te popeljem potem v Lurd ali pa kamorkoli hočeš.“ — „Tvoj oče ima prav,“ odgovori katehet. „Naredi tako!“ Pa deček zmaja z glavo in pravi: „Ne smemo zahtevati nazaj, kar smo darovali. Svoje življenje sem daroval Jezusu, da mi dá zato v nebesih svojo mater, in da Marija pripelje nekoč tudi mojega ubogega očeta tja gor. To je zame boljše nego vse zdravje. Gospod katehet, kdaj bom smel prejeti prvo sveto obhajilo?“

Prejel je potem sveto obhajilo v maju. Posteljico njegovo so pregrnili z belo odejo. Posejali so jo s prvim pomladanskim cvetjem. Mali tovariši od krščanskega nauka so napolnili vso sobo. Deček je pobožno prejel Gospoda Zveličarja in kmalu nato umrl kakor mal svetnik. Milost božja je spreobrnila tudi očeta. Vsi predsodki proti veri so mu izginili, ko je po otroku dobil v roke katekizem. Kakor je prej napadal vero, tako jo je zdaj goreče branil. Povlekel je za seboj velik del delovnega ljudstva, ki je bolj iz nevednosti kakor iz zlobe sovražilo sveto Cerkev. Ondotna župnija se je tako čisto prenovila. Prenovila po Mariji, ki si je izbrala za orodje ubogega bolnega otroka.

Dragi mladi prijatelji! Otroci Marijini ste. Zavedajte se tega vedno! Skrbite, da ne boste sramotili s slabim življenjem svoje dobre matere. Delajte ji veselje. Ta mesec naj posebno poraste vaše Marijino češčenje. Družbeni molitvici: „Češčenomarijo“ in „O Gospa moja“ opravljajte redno in lepo. Združite se ta mesec z Marijinimi častilci celega sveta in obiskujte redno šmarnice. Priporočite tudi mene naši ljubi Gospé. Vas pa naj z ljubim Sinom blagoslovi — Devica Marija!

Ne pozabite: 16. majnika pričnemo šestnedeljsko pobožnost k sv. Alojziju.